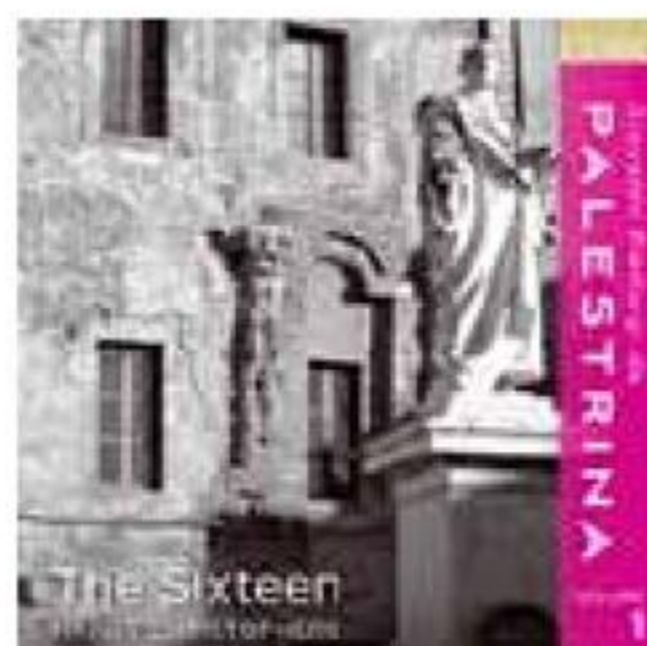

Halvorsen

Crépuscule; * *Élégie*; * *Air norvégien*; * *Sarabande con variazioni*; ** *Kleine Tanzsuite*, op. 22; * *Konsertcaprice over norske melodier*; *** *Danse visionaire: Maaneskinmøyarne*; * *Fünf Miniaturen*, op. 29; * *Andante con moto* ****
 Birgitte Stærnes (fiolin),
 * Helge Kjekshus (klaver),
 ** Povilas Syrrist-Gelgota (bratsj),
 *** Berit Cardas (fiolin),
 **** Yi Yang (fiolin),
 ***** Frida Frederikke Waaler Wærvågen (cello)
 MTG Music MTG 20177
 (69 minutter)
 1 2 3 4 5 6 www.mtgmusic.no

Her er en herlig overraskelse: en bukett med lite kjent Halvorsen, tre av verkene innspilt for første gang, og ett av dem, *Andante* fra den tidlige strykekvartetten som komponisten selv ødela, er her rekonstruert av programmets krumtapp, fiolinisten Birgitte Stærnes. Stemningen strekker seg fra de sødmefylte salongstykkene som *Crépuscule* og *Élégie*, via den barokklignende *Sarabande*, en rekke variasjoner over *la Folia* – nok en Halvorsensk fiolin-og-bratsj passacaglia i tillegg til den vi allerede kjenner – til en tidvis ertende behandling av norske folkemelodier. Stærnes mestrer hele det fargespekteret som stilvariasjonene krever: hun er mildt flørtende i salongmaterialet, stolt i passacagliaen og påpasselig i de folkemusikalske stykkene. Hun får følge av førsteklasses kolleger, innspillingslyden er frisk og umiddelbar, og Halvorsen-eksperten Øyvind Dysand sørger for opplysende og bred informasjon i albumheftet. En vinner!

Palestrina

Salve Regina; *Assumpta est Maria*; *Missa Assumpta est Maria*; *Ave Regina caelorum*; *Canticum Canticorum nr. 9–11*; *Diffusa est gratia*; *Assumpta est Maria a 5*; *Ave Maria*
 The Sixteen,
 dir. Harry Christophers
 Coro COR16091
 (64 minutter)
 1 2 3 4 5 6 www.the-sixteen.org.uk

Dette er den første i en Palestrina-serie fra The Sixteen, ”bygd rundt en enkelt messe og temaet som er relevant for den messen, i dette tilfellet Himmelfarten,

sammen med noen av hans tonsettinger av Høysangen,” som dirigenten, Harry Christophers, forklarer i et forord i albumheftet. Han fortsetter med å si at i disse fremførelsene har de forsøkt ”å la musikken puste, å formidle den virkelige betydningen av ordene og la vår felles pust bli en del av musikken som et hele”. Resultatet er blant de mest lidenskape-lige Palestrina-tolkningene jeg noensinne har hørt. Den vanlige karakteriseringen av Palestrina er som purist, i nesten svart/hvit-kontrast til sin samtidige, Orlando di Lasso, som på sin side beskrives som en ubotelig sensualist. Vel, her er Palestrina sensualisten. Ingen skade skjedd med musikken som beholder både sin kraft og sin verdighet, men et følelsesmessig lag avsløres her – en ritualisert glede, som i sine klimaks får håret til å reise seg i nakken: jeg skrudde opp lydstyrken og frydet meg over den. Fremførelsene og innspillingen er førsteklasses.

Brahms Komplette orgelmusikk;
Clara Schumann Preludium og Fuge, op. 16, nr. 3
 Anders Eidsten Dahl, orgel
 Lawo Classics LWC 1023 (64 minutter)
 1 2 3 4 5 6 www.lawo.no

Brahms Komplette orgelmusikk
 Edouard Oganessian, orgel
 Saphir LVC 1133 (71 minutter)
 1 2 3 4 5 6 www.saphirproductions.net

Man skulle trodd at to CDer med Brahms komplette orgelmusikk – som består av preludier og fuger i a-moll og g-moll, en fuge i ass-moll, et korpreludium og fuge over ”O Traurigkeit, o Herzeleid”, og

elleve korpreludier – ville budt på mer eller mindre samme musikalske uttelling, men disse kunne ikke vært mer forskjellige. Anders Eidsten Dahls CD, innspilt på hoved- og kororglene i Bragernes kirke, tar hva man kan kalle en kammer-musikalsk tilnærming, med detaljene i Brahms’ intrikate kontrapunkt tydelige i den tette innspillingen; Oganessian, innspilt av det franske selskapet Saphir på det mektige Walcker-orgelet i Rigakatedralen, presenterer sin versjon i en mer storslagen skala, imponerende fremfor intim. Siden Brahms i disse verkene skjulte sin personlighet bak deres bachianske kontrapunkt – mer enn i nesten noe annet han komponerte – er det faktisk overraskende å høre hvor stort spekter de gir for individuelle tolkninger. Ingen av disse to er ”best”; her er det spørsmål om to følsomme og innsiktsfulle musikere som har forskjellige ting å si om musikken. Oganessians tidsberegning er gjennomgående lengre enn Eidsten Dahls, fordi han oppfatter musikken mer utstrakt. Innspillingsene følger den musikalske tilnærmingen: Lawos er nær og klar, Saphirs fjernere, med en klarere fornemmelse for selve bygningens størrelse. Jeg lærte mye av begge utgivelsene.